

Com està la lluita electoral

Dues setmanes abans del dia d'emetre el vot, encara que no tots els partits tenen proclamats els seus candidats, ja hom pot fer un comentari sobre l'aspecte que presenta el que hauria d'ésser noble lluita de voluntat per tal de governar sense ofensa de ningú. Noble lluita! Ho serà? Indubtablement ho serà per part dels partits que defensen l'ordre. Els elements que els componen, educats en el respecte al pròxim, com a conjunt no poden menys que reflectir aquesta educació rebuda i sempre recomanada en l'ambient familiar i que en la seva societat respiren. Però dels que amb l'ús del vot en les eleccions, estan convençuts que ja lluiten per la revolució o en defensa d'un fet revolucionari, podem esperar noblesa en la lluita?

Sempre la lluita amb revolucionaris és temible i quan arriba la victòria es sent l'esperit alleugerit com de qui milagrosament s'ha escapat d'un greu perill. El revolucionari lluita sense fre, l'audàcia és la seva glòria, la mentida és la seva arma i poder veure el contrari sota els seus peus, encara que hagi caigut per l'ús de mitjans il·licits, la satisfacció infernal més fonament sentida.

Per això sentim angúnia en acostar-se el dia de les eleccions, com la diu sentir en R. Rucabado que coneix bé la psicologia dels revolucionaris, i per això també sentim necessitat d'alçar aquests dies els ulls i les mans suplicants al cel, tal com ens ho pregunen els senyors bisbes, convençuts que la victòria ha de venir de Déu, que sap inutilitzar en les mans més poderoses les armes més mortíferes. Quines armes utilitzaran les esquerres en el seu estat actual de follia?

Malgrat tot, entrem en la penúltima setmana amb la més ferma convicció que el triomf de dretes ha d'ésser esclatant arreu d'Espanya. No en va s'haurà obeït als desitjos del Papa amb la total unió dels catòlics que saben que els cal salvar els més sagrats interessos i salvar-se a ells mateixos junt amb la societat que també està en perill.

I en parlar de catòlics no podem menys que fer fixar l'atenció d'alguns catòlics conciutadans nostres, per tal que reflexionin si podran mai tranquil·litzar la seva consciència cristiana, obeïnt —si és cas que l'obeeixin— la disciplina d'un partit o l'adhesió personal a homes d'aquell partit, aixoplugats sota els plecs d'una trista bandera electoral esquerrana, anti-social pels seus fins proclamats, encara que amb manifesta hipocresia la vulguin fer passar com d'un ideal d'obriers sotmesos a la llei, quan en realitat el tó de la candidatura esquerrana no és sinó d'un extremisme anti-social. Entretant, cosa molt lamentable, estaran separats, ells, catòlics, de l'exèrcit ciutadà